

have forandret Standpunkt, at det ærede Medlem har frafaldet dette og erklæret, at han ikke vil møde. Jeg synes ikke, han kan være det bekendt. Naar man herinde gør sig til specielt Talerør for Opfattelser, der gribe dybt ned i Befolkningens Lag, og udefra bliver opfordret til at komme til Diskussion om disse Spørgsmaal, kan man ikke uden at blive anset for at være kæphøj nægte at være med til en saadan Diskussion. Jeg vil derfor haabe, at det ærede Medlem endnu en Gang maa forandre Standpunkt og med Glæde imødekomme den Opfordring, der er rettet til ham om at deltage i et saadant Møde.

Det ærede Medlem fra Slagelse (H. Neergaard) vil jeg gerne skænke et Par Bemærkninger i denne Forbindelse. Han gav os forleden Dag sin politiske Trosbekendelse, og jeg skal erkende, at det var, hvad man kalder et renlivet Junkerstandpunkt. Det ærede Medlem mente, at det var godt, at der virkelig var Folk, der ikke havde Næringssorger, men kunde faa Tid til at beskæftige sig med Sagerne i Stedet for at være optagne af saa meget andet og have Rede paa dem, saaledes at de kunde varetage andre Interesser, og han mente som Følge deraf, at det var rigtigt, at der var, hvad han kaldte, økonomisk Valgret. Det ærede Medlem føjede til, at fordi man var konservativ, var det ikke afgjort, at man ikke var fremskridtsvenlig, tværtimod, de konservative vare ogsaa fremskridtsvenlige. Jeg for mit Vedkommende har kun set Fremskridt hos konservative, hvor de vare tvungne dertil. Vi have konservative Forsamlinger i større Renkultur end vort nuværende Landsing. I Preussen er der f. Eks. et Herrehus, hvor ingen folkevalgte sidde. Deputeretkammeret bestaar af treklassevalgte Medlemmer, men Overklassen kan siges til enhver Tid at være i født Majoritet. Jeg har ikke set, at denne Institution har ønsket Reformér. De faa, der ere komne, er den bleven tvunget til gennem Tegnene ved Rigsdagsvalgene. Men der er Forsamlinger, der endnu mere svære til det ærede Medlems Ideal, f. Eks. dernede i Mecklenburg. Det er Riddergodsbesidderne, der der styre Landet. Der er ganske vist Stænder, men det er Riddergodsbesidderne, der have den toneangivende Indflydelse. Dette er vist endda i Strid med de tyske Forbundslove, men bortset derfra bestaar der faktisk en politisk Forsamling, som nøje maa svare til det ærede Medlems Ideal. Det Fremskridt, det ærede Medlem talte om, maa altsaa være et meget besindigt Fremskridt, det skal have lang

Tid at tænke sig om. Der var en Gang ved et Børgerrepræsentantvalg en radikal Taler, der karakteriserede Forskellen mellem Fremskridtet og det besindige Fremskridt paa følgende Maade. Vi havde en Gang liggende for Enden af Nyhavn en gammel Kasse, der hed Bethelskibet; den havde været Genstand for Diskussion ved adskillige Børgerrepræsentantvalg mellem dem, der vilde fjerne den, og dem, der ikke vilde fjerne den. Han sammenlignede saa de to Slags Fremskridt saaledes: Fremskridtet vil fjerne Bethelskibet, men det besindige Fremskridt vil lade det ligge, til det raadner op. Det maa erkendes at være et meget besindigt Fremskridt. Det, jeg kender til det besindige Fremskridt hos de konservative, er, at Befolkningen kan raabe saa meget, den vil, paa Reformér, det er dem ganske ligegyldigt, bare de klare deres egne Sager. Kun naar de konservative ere tvungne af Nødvendigheden, komme deres Reformér. Jeg behøver ikke at tage Eksempler — der var ellers nok. I sidste Samling blev f. Eks. Arbejdsløshedsloven, som var vedtagen her i Folketinget, holdt tilbage under et, for at bruge et aktuelt Udtrykt, ganske nichtswürdig Paaskud. Og paa den Maade har man behandlet flere af de sociale Love, der ere komne op i Landstinget. Derfor forstaar man Sammenhængen mellem Overklassen i det konservative Ting og Overklassen ude i Befolkningen. Naar de konservative storindustri drivende have Brug for en rigtig mør Arbejderklasse, kunne de saa rart blive hjulpede af deres Kolleger i Landstinget, thi Vedtagelsen af en social Lov vil til en vis Grad stive Arbejderne af, men Nægtelsen deraf er en mod Overklassen, mod Storindustrien venskabelig Handling. Derfor vil jeg henstille til det ærede Medlem at revidere sin konservative Opfattelse. Det bliver han nødt til. Historien har Eksempler nok paa, at hvis man ikke selv vil revidere den, er der andre, der gøre det. Man gør klogt i i Tide at lindre ved Ventilene, thi sprænges først Kedlerne, kunde der godt gaa mere, end godt var, med i Løbet.

Noget af den konservative Aand, som jeg omtalte i mine Bemærkninger til det ærede Medlem, har ogsaa givet sig Udslag i et andet Spørgsmaal, jeg her vil berøre, nemlig Spørgsmaalet om de militære Arbejdere. Jeg vil her saa godt som udelukkende beskæftige mig med de faste Folk paa Holmen, da de indtage en Særstilling, ere noget ganske for sig selv. Derfor gælde mine Bemærkninger foreløbig kun dem.